

קים סגורים. או למי זה מביא תועלת: אם העירייה כבר סוגרת רחוב לתנועה, או אפשר לעשות משהו כדי שבעלי החנויות ירצו לעזור לעירייה, כמו שעשו בניוירוק, וזה לאפשר להם באותו יום, למשל, להוציא את הסחורה החוצה על המדרכה בדוכנים קטנים ונאים, כך ש- החנויות יקבלו תנופה כלכלית והרחוב יקבל אופי יותר חזק. אין שום סיבה שלרחוב דיזנגוף לא יהיה תכנון בעל אופי מסוים.

אחד הדברים אשר, לדעת רחל רמתי, יש להדגיש בתיכנון הערים בארץ, הוא השילוב בין האמנות לאדריכלות. היא נעזרת בדוגמה נוספת מתיכנון הרובע "איטליה הקטנה": יש שם רחוב חנויות מאד מיוחדות, וביניהן היה קטע של קיר אטום ששבר את רצף החנויות. אחרי הכל, לא נעים ללכת ליד קיר אטום. כיצד פתרנו את הבעיה? פנינו לאחד הציירים הגדולים של אמנות הפוסט-ריאליזם, וביקשנו ממנו שצייר על הקיר הריק חנות בגודל אחד-לאחד על כל פרטיה. בצורה שיתן למבקר הרגשת רציפות, ואכן, התוצאה הוכיחה את עצמה ותרתי-משמע. גם יצירה אמנותית אס-רקטיבית, וגם שמירה על אופי הרחוב, אני משוכנעת שעליי תמריצים ניתן להשיג על חיי עיר, ממשכה רחל. בניוירוק, העירייה מוותרת על תשלום מיסים לתושבים בעל-יוזמה המעוניינים להשקיע את הכסף הזה בשיפור מראה הבניין שלהם. גם בפאריס הורידה העיר רייה מתשלום המיסים לתושבים שצבעו וקישטו את מקומות מגוריהם.

מדוע, כשבונים בתל-אביב שכונת חד-שה כמו תוכנית ל', היא נראית כמו כל איזור אחר בתל-אביב? תארו לכם את הילדים שולדים שם. גדלים, ול מה שיש להם זה רמת-אביב ושיכון ל'. למה יהיה להם להתגעגע? היא שואלת.

בעירייה, לדעתה, חייב להיות גוף תיכ-נוני שאינו פוליטי כלל, אלא מורכב מאנשי-מיקצוע ואזרחים נבחרים. פולי-טיקאים יכולים להצביע בעד או נגד תכנון, אבל על התוכנית חייבים האנשים לחשוב בראש פתוח.

מינוי חדש

מטעם קארטר

רחל רמתי היתה רוצה לראות ב-תל-אביב, כמו בניוירוק, את הישן והחדש משתלבים זה בזה. במקום להרוס את הישן ולבנות עליו חדש, למה לא לשלב? היא שואלת, ומבקשת ממתכנני בתל-אביב קיימת סכנה שכל הרבעים הישנים ייעלמו. יש בהם כמו, למשל, בשכונת נווה-צדק, עם ארכיטקטורה נהד-רת מלפני שלושים, ארבעים, חמישים שנה ויותר, הנמצאים בסכנת הריסה. במ-קום להתעסק רק בפיתוח דברים חדשים, יש להקדיש יותר תשומת לב למה שקיים. בעיריית ניוירוק קיים חוק המגן על בניינים שקיימים יותר מ-30 שנה, והם בעלי היסטוריה מסוימת הקשורה בחיי העיר או המדינה. לעירייה שמורה הזכות להפיק את הנכס לצורכי שמירה בלבד. רעיון אחר שמביאה איתה רחל, לקישוט העיר, הוא פיזור פסלים בנקודות שונות. בניוירוק פנינו לקבוצה של פסלים מה שורה הראשונה. היא מספרת, וביקשנו מהם להשאיל לעירייה את יצירותיהם. העירייה התחייבה לספק בנושא ההובלה וההצבה, הקבלנים שבשיטתם נקבעו הפ-סלים חייבו לשלם את המי-ביטוח, והפ-סלים נהנו ממנה גדושה של יחסי-ציבור. בארצות-הברית הפכה רחל דמות ידועה ופופולרית. היא נמנית כיום עם פורום מאה הנשים החשובות באמריקה, ונפגשת מדי כמה שבועות עם אותו פורום כדי לדון בעניינים שברומו של עולם, כך, למשל, להתידה עם מראיינת-הטלוויזיה היקרה ביותר בעולם, ברברה וולטרס, עם אריקה יונג, מחברת רבי-המכר פחד-נבחים, עם מדיאנים, וכו-ב-ב-קולנוע ותיאטרון. אולם ההפתעה העיקרית שלה לידידיה הישראלים עדיין שמורה באמתחתה. רק למקורבים שבדידיה היא מספרת ששיא בארצות-הברית, גימני קארטר, הודיע לה כי היא עתידה להתמנות בקרוב לתפקיד בכיר לענייני תכנון ערים בארצות-הברית. כך תהיה רחל הישראלית הראשונה, אם לא היחידה, שהגיעה אי-פעם לתפקיד רם-מעלה בבית הלבן.

יצחק תוראלי

במדינה

(המשך מעמוד 35)

ספרות, אולם עד שהנוכחים תפסו מה קורה, דומה שחלף נצח. לפתע החלו מל-ציר המינון להתרוצץ כמטרופים. הם פת-חו חלונות, ביקשו להקל על הגברת הזק-נה. אחד הסדרנים הוועק לקרוא לרופא-הבית, אולם הרופא עזב את מירפאתו. החלט להזעיק פרופסור מהדסה.

גולדה התנגדה, טענה שהיא מרגישה טוב יותר, ואכן, כעבור זמן-מה התאוששה, ובעזרת חברות-הכנסת נמיר ואלמלינו, יצאו את המינון, ונלקחה אל חדר-המנון-הה סמוך. הפרופסור הוועק בכל-זאת, והגיע במהירות הבזק. בעל המינון נשאל על-ידו מה אכלה הגברת מאיר שגרם לה להקיא. הסתבר כי המזון היה תקין, אולם העובדה שראשה-המשלה לשעבר אכלה ודיברה ברזומנית, תוך התרגשות גדולה, גרמה לה לתקלות בעיכול. הפרופסור צי-וה על גולדה מנוחה מחלטת, ורשם לה תרופות.

כל אותה עת ישבו ח"כי הליכוד ליד שולחנם ולא משו מקומם. רק כשהס-תיימה התקרית, פנה ח"כ חיים לנדאו אל שרה פרנקל, שסעדה את גולדה במסירות, ואמר לה: "כל הכבוד! הצלת את חיי האומה".

רת

הסוד האחרון

ניכור השירות החשאי

שלמה עמיר שנפטר

בשבוע שעבר

אך איש לא הסכים להקצות

זו חלקת-קבר

למה הם עושים לו את זה? לחשה לאה ("לילה") עמיר בגרון חנוק, ולא יכ-לה לעצור בעד דימועותיה. בני המיש-פחה, מישפחתו של גרה-הצדק שלמה עמיר, שעבד שנים רבות עבור שירותי-הביטחון הישראליים ונפטר לאחר שורה של הת-קפילים, לפני שבועיים, לא יכלו להסתיר את כעסם. המתח ניכר בבירור בפניהם, והיתה להם סיבה טובה מאד לכך.

שעות אחדות לפני שאמור היה להי-ערך טכס-הקבורה של עמיר, שהיה מוכר יותר בשמו-הלידה, אחמד עבדאללה ווט, לא נמצאה עבורו חלקת-קבר בשום בית-קברות בירושלים.

גירר כרת וכרן. עבדאללה ווט אומ-נם נולד כערבי, לפני 51 שנים, בכפר קולוניאלי שליד מוצא-החתי, אולם עוד מגיל צעיר קשר את גורלו ועתידו בעם היהודי, התגורר ותחנך בבית מישפחה יהודיה בירושלים, ובהתגררו הצטרף לשי-רותים החשאיים.

שנים ארוכות פעל למען ובשם מדינת ישראל בארצות ערב ובעולם כולו. רוב פרשיותיו ומעליו נותרו עדיין חסויים, וגם עובדת היותו איש הש"י-ב"ז נש-מרה בסוד כל השנים, עד ליום מותו. בי-1960 חזר עבדאללה לארץ, יחד עם אשתו ושני בניה, שאחד מהם משרד כיום בצה"ל. הוא התיישב תחילה ברמת-גן, ושם נפלה החלטתו להתגייס, ולגייס גם את כל בני משפחתו.

מאז, נקרא עבדאללה ווט שלמה עמיר. את פרנסתו מצא בתחנת-דלק ובמיסעדה שהקים בנווה-אילן, על הכביש הישן ירו-שלים-תל-אביב. פעמים אחדות בשנים האחרונות נאלץ להעלים מביתו שבאנטי-גוש, מחשש להתנכלות מצד שליחי סוכ-נות-הביטחון הירדנים, שהוציאו צו להגרו-לאחר ששהה שנים אחדות בירדן וכנראה "נשרף" שם על-ידי המודיעין הירדני.

העדה הבוררית הסכימה, אולם כל הסיפור המופלא הזה כנראה לא נגע כלל לרבנים הירושלמים. סדר זה סדר, רבני העדה האשכנזית, הממונים מטעם ועד העדה על בית-הקברות האשכנזי, סירבו להקצות חלקת קבורה גרה-הצדק. גם רבי ני העדה הספרדית לא הסכימו להקצות לו מקום בבית-הקברות של עדתם. רק שעות ספורות לפני מועד המתוך-נן של ההלוויה יכלו בני המשפחה עמיר לנשום סוף-סוף לרווחה. רב העדה הכר-דית בירושלים הסכים להקצות לנפטר חל-קת-קבר נאה בבית-העלמין של העדה הי-כורדית, המשקיף גם על תחנת-הדלק של עמיר. מקורביו המישפחה מספרים כי גם

(המשך בעמוד 42)

אבל במקרה זה לא היו הרבה ברירות. טרט וארוחת-בוקר, היא קומדיה רומנטית המספרת על משבר השנה הראשונה בחיי הנשואין של זוג ישראלי צעיר. גיבוריה היו צריכים להיות שחקנים בשנות העשרים המוקדמות שלהם.

לגבי התפקיד הגברי בסרט לא היו היסוסים רבים. דורון תבורי, שחקן תיאטר-רון באר-שבע, התגלה כבר במיבחני-הבד-כרמות הקופצת מתוך המסך החוצה. המצ-למה אהבה אותו והוא גילה נוכחות מק-סימה על הבד. הוא עתיד להיות אובייקט להאהבות של מרבית הצופות.

התפקיד הנשי היה סרובלמטי יותר. עשרות שחקניות ניבחנו לתפקיד. אף אחת מהן לא השביעה את רצון הבמאי, אלפרד ("פרדי") שטיינהרדט והמפיקים. פרדי הלך אן לראות את מיקי קם בהצגת בנות מועדון-התיאטרון. הוא יצא מאוכזב, "היא אולי כישרון גדול", פסק על מיקי קם, אבל לא בשביל קולנוע. היא ליצנית, לא שחקנית."

בכל זאת לחצו עליו לעשות לה מיבחן-בד. פרדי לא היה שבע-רצון. מיקי נראחה שונה לחלוטין מהדמות הנשית, שעל כתפיה מוטל התפקיד הראשי בסרטו. מיקי עצמה לא נראתה להוטה כל כך לקבל על עצמה תפקיד ראשי בסרט קולנוע עלילתי.

כל הניסיון הקולנועי שלה הצטמצם עד אז בהופעה אפיוודית בתפקיד-מישנה בנבצת חלפון אינה עונה של הגשם החיזור. היא לא התבלטה שם ככישרון קולנועי שיצוד את עיני ציירי-הכישרונות. מיקי לא ראתה גם את עתידה בתחום הקולנוע. "חלום חיי הוא להשתתף במחזמר שבו אוכל להפגין את כל כישורי", התוו-דחה פעם בראיון אישי, "אני רוצה לשר, לשחק ולרקוד. אבל במחשבה שנייה נדמה לי שאני רוצה חיי משפחה שקטים עם בעל, בית וילדים."

לקראת שני יעדים אלה הכינה את עצמה: היא תיכננה את תגינת נשואיה ואת נסיעתה עם בעלה המיועד ללמוד משחק בארצות-הברית. ואז נפלה עליה לפתע ההצעה לשחק תפקיד ראשי בסרט. פרדי הציע לה את התפקיד בלית ברירה. פשוט לא נותרה לו מועמד בלית אחרת מלבדה.

עוד לפני שנה הכירו רק מעטים, בעיקר לובשי מדים, את שמה. ביום-העצמאות האחרון היא הפכה בין-לילה לארוחת ככל בית בישראל. במפתיע הוצע למיקי קם, בדרנית אלמונית בת 21, גורגת להקת הנח"ל, להנחות את חגיגת-הזמר, המופע הטלוויזיוני היקרתי של יום-העצמאות. בעיני האיילה הענקיות שלה, בגופה הגמלוני המתנשא לגובה של 174 ס"מ, בחיוכה השופע קסם אישי ותום נעורים, היא חישמלה את כל הצופים בה.

אחר כך נעלמה מיקי קם אל מרתף מועדון-התיאטרון התל-אביבי, שם הפי-עה כמעט מדי ערב עם רביעיית בנות מועדון-התיאטרון בהצגת עוד לא נגעו למרות שכל המבינים שפגשו בה ניבאו לה עתיד גדול ומפתיע כשחקנית. זמרת וכדורנית, נעלמה מיקי קם מהגוף הבידורי.

כשתחזור אליו בשבועות הקרובים, כש-היא מככבת בסרט הישראלי החדש טרט וארוחת-בוקר, עשויה מיקי קם להפתיע אפילו את חסידיה ומעריציה המרשבעים. בפעם השניה תוך שנה אחת היא תממש את סיפור סינדרלה במציאות הישראלית. השחקנית האלמונית, ילדית קיבוץ מנרה, תכבדש לעצמה ללא עוררין גם את התואר שר כוכבת הקולנוע מספר אחד של ישראל.

הימור

בלתי מקובל

הימור היה: כל הקופה או לא כלום. זהו הימור בלתי מקובל בתעשיית-הסרטים הישראלית, בה נהגים ללכת רק "על בטוח": עלילות עבור הכנסה המשותף הרחב ביותר, שנוסו בהצלחה בעבר; כוכבים שהצדיקו את עצמם בעבר כשבורי-קופות ומושקיי-הקל.

זו אולי הסיבה לכך שאין מיבחר של כוכבים מוצנץ בשמי הקולנוע הישראלי. הסיכון הכספי הוא גדול מדי כדי להמר על שחקנים צעירים ובלתי ידועים, אפילו הם נראים כמוכשרים בצורה יוצאת-דופן. כשמחפשים שחקנית לסרט ישראלי חדש, צצים מאליהם שמות מוכרים כמו אלה של גילה אלמגור או יונה אליאן, מי מוכן להגיד שני מיליון ל"י על שמה של טי-טי